

Na een lange avond in Den Bosch te hebben doorgebracht, keerde ik huiswaarts, naar Gemonde. Het was april 2002, het evenement dat ik had bezocht: Jazz in Duketown, een naar mijn mening tot op de draad versleten traditie, die maar niet wil ophouden. Veel volk op de been elk jaar, dat wel, maar erg voorspelbaar, niet spannend en voor de meeste bezoekers uitsluitend een mooi alibi om een beetje carnavalesk te drinken. Het was laat geworden en eerlijk is waar, helemaal nuchter was ik ook niet meer, hoewel ik stellig door de blaastest zou zijn gekomen. Enfin, wat me die avond overkwam was het neerschrijven waard, vond ik. Ik heb het verhaal gebruikt als nieuwjaarswens die ik eind 2002 per mail naar vrienden heb gestuurd. Waar gebeurd!

Nou, dat ziet er niet goed uit!

*Nee, zei ik toch wel blij opkijkend toen hij op me af stapte. Het was zondagnacht, officieel maandagochtend dus en daar stond ik, op de Pettelaar in Den Bosch. De omstandigheden waren kommervol maar toch ook wel weer heel komisch. Na een vrolijk avondje Den Bosch was ik zonder gêne achter het stuur gekropen en reed via de Pettelaar richting Gemonde. Wat ik wel wist maar me even totaal niet realiseerde was, dat de Pettelaar toen voor een groot gedeelte was opgebroken en je slechts via omwegen links en rechts uiteindelijk wel weer op het rechte pad kwam. Gelukkig stonden er al maanden van die houten staketsels met rood/wit gestreepte planken om de weggebruiker nog net op tijd voor het aanwezige onheil te behoeden. Maar toen niet. Zonder ook maar even af te remmen reed ik doodgemoedereerd het maanlandschap in. Rotsblokken links en rechts, voor en achter. Mijn wagen schudde op en neer en dreigde zelfs een moment te kapseizen. Maar gelukkig hebben Amerikanen hun auto's altijd van een forse overdosis gewicht voorzien, die zijn op maanritten berekend. Daar stond ik in dat desolate landschap, er flitste van alles door mijn hoofd. Als ik hier op kan komen, kan ik er dus ook weer teruguit af, dacht ik nogal logisch. Dus in zijn achteruit weer op de aarde aan. Maar mijn Apollo was onwilliger dan ik dacht, Eén luttel metertje slechts en toen hing ik vast op een rotsblok. *Mmm, nou toch maar eens kijken*, dacht ik en daalde voorzichtig af naar het maanoppervlak. Alle vier de wielen hingen vrij in de lucht, het chassis hing stoer op een rotsblok, dat later een uit zijn krachten gegroeide trottoirband bleek te zijn. *Nou kan ik hier wel mijn auto achter laten en met een taxi naar huis gaan, maar dit ziet er wel heel slordig uit*, realiseerde ik me. Maandagochtend, een achteloze politiewagen ziet dit wonderlijke schouwspel en zet een complete molen in werking, waarvan de*

wieken mij ongetwijfeld hard zouden raken. Nee, daar had ik geen zin in, dus moest er iets creatievers gebeuren dan de wanorde in stand te houden.

- *Nou, dat ziet er niet goed uit!* Een jonge kerel, ik schat zo'n jaar of 22, 23, doemde op uit het duister. Door God gezonden, bedacht ik. Jong, blond en sterk. Meer heb ik niet nodig. Zo gaat het nou altijd met creativiteit, plotseling is het er. Hij keek verwonderd naar mijn auto en met iets meer ontzag naar mij.

- *Hoe komt-ie hier?*

Tja, ik eh, ik ben per ongeluk rechtdoor gereden, dat bord stond er niet voor en voordat ik me realiseerde dat...

- *Allemachtig, dat ziet er niet goed uit!*

Nee, maar misschien kunnen we samen... Hij keek nogal onwillend, maar bleef wel staan gelukkig. Ik boog me voorover om in ieder geval te veinzen dat het eigenlijk een klusje van niks was.

Als ik nou eens aan deze kant de wagen opkrik, dan kunnen we samen dat blok eronder misschien wegtrekken, dan zou hij in ieder geval weer met z'n wielen op de grond staan. En als ik dan gas geef... dat moet lukken, klonk ik optimistisch. Het werkte. Oké, hij zou even een handje helpen.

Waar kom je zo laat vandaan vroeg ik, de persoonlijke band een beetje aanhalend.

Van de Peer, daar heb ik net gewerkt.

Zo laat nog?

- *Ach ja, opruimen en zo, het is al gauw laat hé.* Inmiddels had ik de krik al uit de auto en wurmde 'm onder mijn auto.

Terwijl ik rustig de wagen omhoog krikte zei hij plotseling:

- *Ik moet dit eigenlijk niet doen!*

Hoezo, niet doen? klonk ik verschrikt.

- *Nou, wat me laatst is overkomen... Ik woon hier vlakbij, in die flat daar, hij wees langs de maan, richting aarde.*

- *Nou, daar is een pinapparaat van de bank en op een avond zat ik rustig thuis en ik hoor me daar toch een gegil! Een vrouw, ik spring naar het raam en zie daar een kerel met een pistool achter een oude vrouw staan om kennelijk het geld van haar af te pakken.*

Waar gaat dit naartoe, wat een verhaal, Den Bosch is spannender dan ik dacht. Het enige wat er in Den Bosch gebeurt is dat we zo nu en dan eens van kruk verwisselen, pleegt een goede vriend te zeggen. Maar ik wist nu wel beter.

Vertel, moedigde ik hem aan.

- *Ik rende naar de kast, pakte daar zo'n plastic pistool dat wel verduiveld echt op een gewoon pistool leek, vlieg alle trappen af, kom buiten, hou mijn pistool in de aanslag en roep: klootzak, ik schiet je kapot!*

Ik keek hem aan en wist het zeker: een held.

- *Nou, die kerel zet het op een lopen, zonder geld, die vrouw nog even een beetje gerustgesteld en dat was het dan weer.*

Tjee, riep ik bewonderend, terwijl mijn wagen al vervaarlijk schuin begon over te hellen. Hij keek eronder:

- *Nog een tikkeltje, dan kan ik erbij. Ik! Dat had ik goed gehoord. Mijn held ging zelf dat blok er onderuit halen, ik niet dus.*

- *Ik vertel dat verhaal de volgende dag aan een paar vrienden en weet je wat die zeiden?*

Ja, die waren natuurlijk apentrots op jou!

- *Nee, helemaal niet. Lul, zeiden ze, hoe kun je nou zoiets doen, die kerel had je wel dood kunnen schieten! Daar had ik nog helemaal niet aan gedacht, jee, hij had me wel dood kunnen schieten, nou en sindsdien heb ik me voorgenomen om niemand meer te helpen, ik vertrouw eigenlijk niemand meer, ik heb echt de schrik in mijn benen. Dit was mooier dan reality tv, deze jongen, maar zijn conclusies waren nu wel heel erg onpraktisch.*

Ja maar jongen, ik doe je echt niks hoor, maak je geen zorgen.

- *Neenee, maar toch, ik moet dit eigenlijk niet doen.*

Ik haalde alles uit de kast om 'm tot rede te brengen, alle goedheid van het mensdom haalde ik erbij, gelaardeerd met verstikkend mooie voorbeelden. Hij bleef. Mooier nog, hij wurmde zich onder de auto en begon aan het blok te sjorren. Ik liep om de wagen heen en gaf er met mijn schoenen telkens een flinke zet tegen. Er gebeurde niets.

- *Dadelijk komt de politie, klonk het ineens vanonder de auto, nou en dan hebben we helemaal de poppen aan het dansen. Mooi hoor, zo'n jongen met een onwrikbaar geloof in het gezag en het onwankelbare besef dat alles, alles wat afwijkt van het alledaagse het onderwerp kan worden van de toorn van de dragers ervan.*

Het zou juist goed zijn als de politie kwam, dat zijn meestal sterke kerels, dan konden ze ons een handje helpen. Hij zuchtte en voelde zijn in 22 jaar opgebouwde grip op de wereld danig verslappen.

- *Hou m'n horloge even vast, het zat hem kennelijk in de weg met dat geworstel onder mijn auto. Het was een duur klokje, leek me, hoewel ik geen snars verstand heb van uurwerken. Met het horloge in de hand bukte ik me om een geringe bijdrage te leveren in het verplaatsen van het rotsblok. Er kwam beweging in, het horloge maakte inderdaad een wereld van verschil. Al medesjorrend werd het horloge in mijn hand ook iets teveel, dus deed ik het liefdevol in mijn jaszak. Na enkele minuten rood aangelopen te zijn, was het blok al een halve meter verschoven, maar nog niet genoeg. Wat een krachtpatser, deze jongen, verbeeld je dat die kerel 'm had neergeschoten, dan had ik hier toch maar mooi gestaan...*

Hij kroop even onder de wagen uit om wat lucht te halen.

- *Waar is mijn horloge!* klonk het ineens bangerig?

Dat heb ik, zei ik vriendelijk.

- *Waar dan, klonk het nu al wat panisch?*

Hier, in mijn zak, rustig maar.

- *Geef hier!*

Ja maar, hoe kun je nou goed aan dat blok trekken met...

- *Geef hier!!!* Hij was volkomen de kluts kwijt.

Eerst een kerel die me bijna een kogel door mijn kop schiet en dan zo'n grijze man die z'n wagen expres op een rotsblok rijdt om mij mijn dure horloge afhandig te maken, zag ik 'm denken, zijn blik stond op exploderen. Ik pakte het horloge en gaf het hem terug. Hij ontdooide in een mum. Met het horloge vertrouwd aan zijn arm dook hij weer onder.

Ik voelde me zo langzamerhand nogal gegeneerd. Arme jongen, klem in een situatie die hij voor de rest van zijn leven koste wat kost had willen vermijden. Daar lag hij nou, kwart voor vier 's nachts op de maan, een Apollo los te wrikken. Ik zal hem dadelijk maar wat geven, filosofeerde ik, terwijl ik met mijn schoen een actieve bijdrage aan de situatie bleef leveren.

- *Hij ligt goed nou*, klonk het van onderen.

Vermoeid en verdwaasd kroop hij op, zijn zondagse kleding leek wel het pak van een metselaar op vrijdagavond.

Nou, je ziet er wél uit, zei ik medelijdend terwijl ik de krik weer terug naar nul manoeuvreerde. Hij wuifde mijn zorgen weg en keek gefascineerd naar de banden van mijn wagen. Boink, daar stonden ze, alle vier weer terug op aarde.

- *Hij staat weer*, klonk hij trots.

Maar nou nog eruit, probeerde ik zijn vreugde nog wat te dimmen. Ik kroop achter het stuur, vijf voor vier al! zag ik op het klokje van mijn auto. Start en in z'n achteruit, ik moest zo'n twintig meter overbruggen, spannend, van rots naar rots en met mijn stuur de ergste cols vermijgend. Het lukte. Hij stond al op de weg en keek met voldoening naar zijn geklaarde klus.

Ik pakte mijn portefeuille en trok er een briefje uit,

- *Nee, da's echt niet nodig, hoor!*

Ik zal je zeggen waarvoor ik je dat geef. Niet alleen omdat je me geholpen hebt, maar om je een beetje aan te moedigen om anders te gaan denken. Je bent een goede jongen, je kunt mensen helpen en je doet het ook. Ik hoop dat je daarmee doorgaat en ophoudt te denken dat niemand te vertrouwen is. Je was een godsgeschenk voor mij. Hij knikte tevreden.

- *Bedtijd*, zag ik 'm denken.

En zo is het, dacht ik hem na.

De wereld is niet zo slecht als we misschien te vaak zeggen...

Ik hoop dat je de beste dingen overkomen in 2003. Het gebeurt, als je het wilt.